U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **P. T. T.,** zastoupený JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2016, č. j. 78 Az 7/2015 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015, č. j. OAM-357/ZA-ZA05-HA08-2015, žalovaný žalobci (dále jen „stěžovatel“) neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. 78 Az 7/2015 - 27, jako nedůvodná zamítnuta. K žalobní námitce, že žalovaný se nedostatečně zabýval naplněním podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, krajský soud uvedl, že stěžovatel nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný nerespektoval existenci jeho rodinného života v České republice. Stěžovatel o povolení k trvalému pobytu na území České republiky přišel vlastní vinou v důsledku úmyslné závažné trestné činnosti (distribuce drog), je svéprávný a za své činy plně odpovědný. Právní řád České republiky porušil vědomě, proto se nemůže dovolávat práva na naplnění svého soukromého života, který zde dosud vedl. Návrat do Vietnamu nepředstavuje tak výjimečný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, aby byl v rozporu s

mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Biologičtí rodiče stěžovatele stále žijí ve Vietnamu, na území České republiky má pouze adoptivního otce, sestřenici a nevlastního bratra; stěžovatel je svobodný. Stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána až po cca 12 letech života na území České republiky, a to v okamžiku, kdy mu byl pro jeho závažnou trestnou činnost ukončen trvalý pobyt a po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mu byl udělen výjezdní příkaz, který nerespektoval a neodcestoval. Žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opřel o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje jeho vlastní zájmy ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť krajský soud porušil kasační princip a spornou otázku vyřešil v rozporu s judikaturou správních soudů. Napadeným rozsudkem je fakticky znemožněn další pobyt stěžovatele na území České republiky a návrat do země původu je neodvratitelný.

Stěžovatel namítl, že krajský soud se nevyjádřil k žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a sám doplnil chybějící úvahy a zdůvodnění nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný se nezabýval pojmem „vážná újma“ z toho hlediska, že vycestování cizince by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny doplňovat chybějící úvahy správních orgánů, zejména pokud žaloba byla podána z důvodu nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Krajský soud měl posoudit, zda lze rozhodnutí považovat za přezkoumatelné a zákonné a v opačném případě je zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení. Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že by jeho návrat do Vietnamu nepředstavoval zásah do jeho soukromého a rodinného života takové intenzity, že by byl v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy. Stěžovatel má na území České republiky adoptivního otce - občana České republiky, bratra a sestřenici s povolenými pobyty, kteří tvoří jeho jedinou a skutečnou rodinu, od níž by byl v případě opuštění České republiky navždy odloučen. Od biologických rodičů ve Vietnamu nemůže stěžovatel očekávat žádnou pomoc ani rodinné zázemí; nemá k nim žádný skutečný rodinný vztah. Není naplněna žádná z podmínek čl. 8 odst. 2 Úmluvy, která by umožňovala zásah státních orgánů do jeho práv. Stěžovatel byl sice v České republice pravomocně odsouzen za trestný čin, trest však řádně vykonal a polepšil se. Za trestnou činnost mu nebyl uložen trest vyhoštění, z čeho lze usuzovat, že jeho jednání nebylo natolik závažné, aby mohlo představovat hrozbu pro národní nebo veřejnou bezpečnost nebo pro jiné osoby. Skutečnost, že stěžovatel žádá o mezinárodní ochranu až po 12 letech, je logický a nikoliv spekulativní postup, neboť se obává represí souvisejících s jeho odsouzením v České republice. Dalším důvodem jsou rodinné vazby, pro které nemělo smysl o mezinárodní ochranu žádat v době, kdy disponoval platným povolením

k pobytu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí a rovněž napadený rozsudek jsou v souladu s právními předpisy a odkázal na obsah správního spisu. Ve správním řízení bylo podle žalovaného prokázáno, že nejsou splněny důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a podle § 14 zákona o azylu, ani nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal se všemi důvody, které uváděl stěžovatel, a opatřil si k tomu veškeré důležité zprávy a podklady, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatele, které porovnal s informacemi o zemi původu. Žalovaný v podrobnostech odkázal na vyjádření k žalobě ze dne 24. 11. 2015 a uvedl, že stěžovatel pobýval na území České republiky na základě povolení k pobytu od 30. 4. 2003 do 16. 5. 2013, kdy přišel o uvedené povolení po odsouzení za úmyslný trestný čin (distribuce drog). Byl mu udělen trest odnětí svobody v délce 6 let a současně trest vyhoštění z území České republiky. Právo pobývat na území cizího státu nelze kvalifikovat jako základní lidské právo člověka. Stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byl mu udělen výjezdní příkaz, takovou žádost lze tedy posoudit jako účelovou a obcházející uložený trest vyhoštění a zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rodinné vazby uváděné stěžovatelem nepředstavují důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Právo na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoliv § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody udělení doplňkové ochrany. Pokud cizinec přestane vlastní vinou splňovat podmínky podle zákona o pobytu cizinců, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Důvod pro udělení doplňkové ochrany by mohl existovat v případě, kdy by již samotným vyhoštěním bylo znemožněno rodinné soužití v zemi původu. Takový závěr je v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, který dovodil extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, musí však jít o porušení určité intenzity. Stěžovatel svými obecnými tvrzeními neprokázal, že by v zemi původu nemohl vést soukromý a rodinný život, že by mu v tom bylo v zemi původu bráněno tak, aby v jeho případě bylo přistoupeno k posuzování extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, anebo ji zamítl pro nedůvodnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu

tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle uvedeného usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal a spojoval s tím také důvody přijatelnosti, že krajský soud nesprávně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti závěrů žalovaného o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu (neudělení ostatních forem mezinárodní ochrany stěžovatel nezpochybňoval), porušil kasační princip a zároveň vyřešil otázku způsobem neodpovídajícím judikatuře správních soudů.

Stěžovateli byla soudní ochrana poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci krajským soudem. Po seznámení se s okolnostmi daného případu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve výše uvedeném smyslu. Nebyly tak shledány relevantní argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti, jak níže rozvedeno.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 písm. d) citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel podal dne 8. 4. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž mj. uvedl, že na území České republiky má adoptivního otce, který získal české státní občanství, sestřenici a nevlastního bratra s povolenými pobyty.

Vietnam opustil v roce 2003 za účelem sloučení rodiny s adoptivním otcem. Na přelomu roku 2008/2009 odcestoval na tři měsíce do vlasti. Žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu, že v České republice žije již 12 let a přivykl si zdejším poměrům. V České republice byl odsouzen za distribuci drog, rovněž proto se obává návratu do Vietnamu. V České republice chce podnikat, oženit se a založit rodinu. Není dlouho v kontaktu s příbuznými a v případě návratu do Vietnamu by neměl nikoho, kdo by mu pomohl. Z protokolu o pohovoru k žádosti dále vyplynulo, že stěžovatel před odjezdem z Vietnamu bydlel se svými biologickými rodiči, kteří znají jeho adoptivního otce, na přelomu roku 2008/2009 rodiče navštívil. Z opisu z evidence rejstříku trestů zdejší soud zjistil, že stěžovatel byl rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 2 T 6/2011, které nabylo právní moci dne 5. 3. 2012 (potvrzeno odvolacím Vrchním soudem v Praze), odsouzen za trestný čin podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), k odnětí svobody nepodmíněně na 6 let. Stěžovatel byl podmíněně propuštěn rozhodnutím Okresního soudu Sokolov ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 35 PP 400/2014. Stěžovateli nebyl uložen trest vyhoštění (jak mylně uvedl žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti). Podle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR byl stěžovateli zrušen trvalý pobyt dne 16. 5. 2013. Součástí správního spisu jsou též Informace MZV č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, Zpráva Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, Zpráva IOM - Vietnam z října 2012 a výpis aktuálních informací z databanky ČTK Země světa, Vietnam.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud se nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a sám doplnil úvahy, zda by vycestování stěžovatele nebylo v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně s právem na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy. Této námitce přisvědčit nelze. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul skutečnosti o soukromém a rodinném životě stěžovatele, které uvedl v žádosti a při pohovoru k ní. Důvody k udělení doplňkové ochrany se žalovaný zabývá na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí, vychází přitom z výpovědí stěžovatele a informací shromážděných v průběhu řízení (viz výše). Na straně 7 rozhodnutí žalovaný učinil dílčí závěr, že případné vycestování stěžovatele *„po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR“*. Uvedené je třeba vnímat v kontextu celého rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, že žalovaný v průběhu řízení zjišťoval rodinné a soukromé poměry stěžovatele a zabýval se jimi. Pouze z toho, že žalovaný po zhodnocení soukromých a rodinných poměrů stěžovatele explicitně nezmínil, že vycestování stěžovatele není v rozporu s čl. 8 Úmluvy, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost posouzení pojmu „vážná újma“ ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 Azs 89/2016 - 50, podle kterého: *„V případě, kdy v průběhu správního řízení nejsou zjištěny výjimečné okolnosti* [k výjimečným okolnostem podrobněji viz níže - pozn. NSS], *není třeba, aby rozhodující správní orgán podrobně rozebíral, jak silné jsou rodinné vazby cizince na území České republiky a poměřoval je se zájmem státu, aby na jeho území cizinec dále nepobýval.“*). Ve shodě s žalovaným krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatel je plně odpovědný za svou trestnou činnost, v důsledku které přišel o povolení k trvalému pobytu, o mezinárodní ochranu požádal až po 12 letech života na území České republiky poté, kdy mu byl ukončen trvalý pobyt a udělen výjezdní příkaz, který nerespektoval. V reakci na žalobní tvrzení krajský soud doplnil, že návrat do

Vietnamu nepředstavuje zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele tak, aby byl v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 8 Úmluvy, a že stěžovatel je svobodný (v řízení před žalovaným nebylo zjištěno, že by měl manželku, jak je prvně tvrzeno až v žalobě; naopak hovořil o úmyslu oženit se v budoucnu v České republice - pozn. NSS). Lze uzavřít, že krajský soud v rozsudku jinými slovy zopakoval, co uvedl již žalovaný v napadeném rozhodnutí, a dále vypořádal argumentaci uvedenou v žalobě. Stejně jako žalovaný v příběhu stěžovatele neshledal okolnosti svědčící o naplnění podmínek § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Z toho ovšem nelze dovodit, že se krajský soud nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ani že nahradil úvahy žalovaného. Krajský soud se tedy nedopustil pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právní sféry stěžovatele, a založit tak přijatelnost kasační stížnosti.

K argumentaci stěžovatele o nesprávném posouzení zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy v případě návratu do Vietnamu, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se nijak neodchyluje od znění aplikovaných ustanovení, jejich dosavadního výkladu a judikatorních závěrů.

Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že potřeba legalizace pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94). V usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“* Podle citovaného rozhodnutí se nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý život v jiné zemi, například tam, kde se nachází ostatní příbuzní. U stěžovatele nebylo prokázáno, že by nemohl založit rodinu, budovat své zázemí či prohlubovat rodinné vazby (včetně těch s příbuznými pobývajícími v České republice) v zemi původu. V usnesení ze dne 11. 9. 2014, č. j. 5 Azs 22/2013 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že skutečnost, že cizinec nemá v zemi původu žádné zázemí a nemůže spoléhat ani na pomoc svých příbuzných, sama o sobě neodůvodňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Z uvedeného je zřejmé, že ani tvrzená skutečnost, že stěžovatel neudržuje kontakt s žádnými příbuznými v zemi původu, není (ve světle zjištěného skutkového stavu) způsobilá založit důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

Skutkově a právně obdobnou věcí se zdejší soud zabýval v již citovaném usnesení ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 Azs 89/2016 - 50, v němž rovněž posuzoval případ cizince původem z Vietnamu, který chtěl setrvat na území České republiky z důvodu tvrzených rodinných vazeb. Cizinec uváděl, že ve Vietnamu nikoho nemá. O mezinárodní ochranu

požádal až po několikaletém pobytu v České republice v okamžiku, kdy mu bylo zrušeno pobytové oprávnění z důvodu páchání trestné činnosti. Nebylo zpochybňováno, že jediným důvodem žádosti o azyl je snaha legalizovat pobyt na území České republiky (byť cizinec svou argumentaci spojil s tvrzením rodinných vazeb v České republice). Soud v citovaném usnesení dospěl k závěru, že nebyl porušen zákon o azylu ani čl. 8 Úmluvy, přičemž uvedl: „[K] *legalizaci pobytu cizince nemůže sloužit procedura v režimu zákona o azylu, neboť ten poskytuje ochranu především cizincům, kteří jsou v zemi původu vystaveni (nebo jim hrozí) pronásledování či vážná újma ve smyslu tohoto zákona. Důvody, které vedly stěžovatele k podání žádosti o mezinárodní ochranu, však nejsou nijak azylově relevantní a svou situaci musí primárně řešit v režimu zákona o pobytu cizinců. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že stěžovatel pobýval v České republice již od roku 2001* [v této věci od roku 2003 - pozn. NSS] *a žádost o mezinárodní ochranu podal až v roce 2014* [v této věci v roce 2015 - pozn. NSS], *kdy již neměl platné pobytové oprávnění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, je o azyl nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jinými slovy lze říci, že u posuzování žádosti dle zákona o azylu se předpokládá, že ten, komu hrozí v zemi původu pronásledování či újma z azylově relevantních důvodů, zažádá o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, co tuto zemi opustí a přicestuje do hostitelského státu. I to nasvědčuje tomu, že příběh stěžovatele není azylově relevantní a pro řešení své situace zvolil nevhodné prostředky, resp. tak učinil účelově.* [...] *okolnost, že se stěžovatel dostal v důsledku spáchání trestné činnosti do situace, kdy již nemůže na území České republiky legálně setrvat, odůvodňuje naopak závěr, že se nejedná o případ hodný udělení doplňkové ochrany na základě zásahu do soukromého a rodinného života cizince.*“ Citované judikatorní závěry lze plně aplikovat také v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že pouze ze skutečnosti, že stěžovateli nebyl za spáchaný trestný čin uložen trest vyhoštění, nelze dospět k závěru, že jeho jednání nebylo závažné. Stěžovatel byl odsouzen za zvlášť závažný zločin [§ 283 odst. 4 písm. c), § 14 odst. 3 trestního zákoníku], což zcela zjevně implikuje závažnost jeho jednání bez ohledu na to, zda byl stěžovateli uložen trest vyhoštění či nikoliv.

Pouze pro úplnost a nad rámec kasačních námitek Nejvyšší správní soud poznamenává, že žalovaný dostál své povinnosti posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany (§ 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu) a na základě veškerých skutečností, které stěžovatel uvedl či ve správním řízení jinak vyšly najevo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). Tento závěr v napadeném rozsudku potvrdil rovněž krajský soud.

Lze uzavřít, že ze skutečností zjištěných v průběhu řízení, zejména z výpovědí samotného stěžovatele, nelze učinit závěr o tom, že vycestování stěžovatele by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, resp. s čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy, ani že žalovaný a následně krajský soud nedostatečně či nesprávně posoudili podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný a krajský soud naopak postupovali v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že námitka stěžovatele nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr

S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti, přičemž neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu